

Sygn. akt III AUa 1123/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Beata Michalska

SSA Joanna Baranowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015 r. w Ł.

sprawy **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.** przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wysokość stopy procentowej składek

na skutek apelacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 kwietnia 2015 r. sygn. akt VIII U 2814/14

1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego i stwierdza, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. nie podwyższa się o 50% i ustala w wysokości 2,26%;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 2 1 0 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje .

Sygn. akt III AUa 1123/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w roku składkowych obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku podwyższa o 50% i ustala w wysokości 3,39%. Decyzja została wydana na podstawie art.83 ust.1 punkt 3, art.23 ust.1, art.41 ust.7b punkt1, art.47 ust.3 i ust.3b ustawy dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2013.1442 ze zm.), art.27, art.2, art.,28 ust.2, art.29 ust.1, art.30, art.33 ust.4, art.34 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy j chorób zawodowych (Dz.U. 2009.167.1322 ze zm.) oraz §3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 roku w sprawie różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków (Dz.U. 2013.878). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, iż ze złożonej przez płatnika składek deklaracji (...) za 2013 rok wynika, że na dzień 21 grudnia 2013

roku płatnik składek posiadał kod rodzaju przeważającej działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (...). Zatem stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe na rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku powinna być określona dla grupy działalności do której płatnik należał to jest 2,26%. Natomiast w złożonych dokumentach rozliczeniowych za kwiecień, maj i czerwiec 2014 roku płatnik wskazał stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w zaniżonej wysokości to jest 1,93%. Tym samym stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku podwyższono o 50% i składka ta wynosi 3,39%.

W odwołaniu od powyższej decyzji płatnik składek wniósł o jej zmianę i ustalenie, że nie ma obowiązku opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku w podwyższonej o 50% wysokości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego - art.34 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2009.167.1322 ze zm.) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na nałożeniu sankcji do stanu faktycznego niepodlegającego hipotezie bezwzględnie warunkującej i jednocześnie umożliwiającej nałożenie na płatnika dodatkowej opłaty, o której mowa w tym przepisie. W uzasadnieniu odwołania przyznał, iż płatnik składek błędnie wskazał wysokość stopy procentowej w deklaracjach za okres od kwietnia do czerwca 2014 roku, ale wynikało to z pomyłki świadczącego na rzecz płatnika usługi księgowe biura podatkowego, którego przedstawiciel pozostawał w błędnym przekonaniu, że po stronie zakładu istnieje obowiązek wydania decyzji dotyczącej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku. W tych okolicznościach organ rentowy nie miał postaw prawnych do zwiększenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na podstawie przepisu art.34 ww. ustawy z uwagi na niespełnienie przesłanki wskazanej w tym przepisie. Przepis ten daje taką możliwość organowi rentowemu tylko, gdy płatnik składek nie przekaże w ogóle danych lub przekaże nieprawdziwe dane o których mowa w art.31. Przepis art.31 nie wymienia jednak stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przy podawaniu której popełniono niezamierzony przez płatnika błąd jako podstawę do obciążenia płatnika karą z art.34. W przedmiotowej sprawie do ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe doszło wskutek błędu przez niedopatrzenie osoby prowadzącej biuro rachunkowe zajmujące się obsługą księgowo podatkową płatnika. Błąd powstał na skutek zasugerowania się wysokością procentu składek obowiązującej dla większości firm. Księgowy wskazując w deklaracji stopę procentową 1,93% był przekonany, że zakład przekaże płatnikowi informację o wielkości stawki wypadkowej. Księgowy przeoczył treść przepisu art.33 ust. 1, który zwalnia ZUS od przekazywania informacji o prawidłowej wysokości stopy procentowej o ile deklaracja (...) nie jest składana przez 3 kolejne lata kalendarzowe, a płatnik składek złożył deklarację w pierwszym roku. Błędnie określona stopa procentowa nie wynikała z błędnych danych przekazanych przez płatnika składek co do elementów od których zależy wysokość tej stopy - przeciwnie płatnik poprawnie ustalił liczbę ubezpieczonych i prawidłowo wskazał rodzaj prowadzonej działalności według (...). Nie można zatem mówić o związku przyczynowo-skutkowym i zastosowaniu sankcji z art.34. Sankcje te mogą dotyczyć niesumiennych, nierzetelnych płatników składek, zatajających informacje przez ZUS, nie zaś płatników, którzy popełniają drobne błędy, które skorygują i uregulują składki.

Organ rentowy wnosił oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2015r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia przyjął następujące ustalenia faktyczne:

Płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. złożyła w dniu 27 stycznia 2014 roku informację dotyczącą danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe na druku (...). Płatnik wskazał, iż do ubezpieczenia wypadkowego zostało zgłoszonych 10 ubezpieczonych oraz rodzaj działalności według (...) jako (...). W roku składkowym od 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku płatnik składek zadeklarował składkę na ubezpieczenie wypadkowe 1,93%. Obsługę księgowo-podatkową płatnika składek od 2005 roku prowadzi B. K.. Płatnik składek do 2103 roku zgłaszał do ubezpieczenia wypadkowego mniej niż 10 osób. W 2013 roku liczba ubezpieczonych wzrosła do 10. B. K. podała Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych na druku (...) informację o liczbie

ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniu wypadkowemu. B. K. zajmuje się również obsługą księgowo-podatkową innych firm i w przypadku tych firm otrzymuje do ZUS informację o wysokości składek. Po złożeniu dokumentu (...) oczekiwała na informację o wysokości składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek. Po otrzymaniu zaskarżonej decyzji zastosowała prawidłową składkę, złożyła korektę dokumentów i uregulowała różnicę w wysokości składki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne. Wskazał, że składka na ubezpieczenie społeczne jest świadczeniem pieniężnym o charakterze przymusowy, celowym, odpłatnym i bezzwrotnym. Składka jako cena gwarancji ubezpieczeniowej na wypadek zajścia określonego ryzyka ubezpieczeniowego jest ustalana osobno dla każdego rodzaju ryzyka - emerytalnego, rentowego, chorobowego i wypadkowego. Wysokość składki na ubezpieczenie wypadkowe została określona w ustawie z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. 2015.121 ze zm.) w granicach od 0,4 od 8,12% podstawy wymiaru składki (art.22 ust.1 punkt 4 ww. ustawy). Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, z tym że nie stosuje się ograniczenia podstawy do trzydziestokrotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za dany rok kalendarzowy. Składkę na ubezpieczenie wypadkowe opłaca ze swoich środków wyłącznie płatnik składek na ubezpieczenie społeczne. Zasady ustalania składki na ubezpieczenie wypadkowe określa ustawa z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 roku, nr 167, poz.1322 ze zm.). Stopę procentową składki ustala się na rok składkowy obejmujący okres od 1 kwietnia danego roku do 31 marca roku następnego osobno dla grupy działalności i osobno dla płatnika (art.30 ust. 1 ww. ustawy). Grupy działalności zostały określone na podstawie rodzaju działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 roku w sprawie różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.878). Stopę procentową składki różnicuje się według liczby ubezpieczonych. Sposób ustalania liczby ubezpieczonych wskazuje art.28 ust.3 ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Jeżeli liczba ubezpieczonych nie jest większa niż 9, to stopa procentowa składki jest ryczałtowa i wynosi 50% najniższej stopy procentowej ustalonej na dany rok składkowy dla grupy działalności (art.28 ust. 1). Stopę procentową składki dla płatnika zgłaszającego więcej niż 10 osób ustala się indywidualnie, mnożąc stopę procentową składki dla grupy działalności, do której płatnik należy przez wskaźnik korygujący ustalony dla danego płatnika (art.28 ust.2). Stopę procentową składki dla grupy działalności ustala się w zależności od kategorii ryzyka ustalonej dla grupy (art.30 ust.1). Kategorię ryzyka ustala się dla grupy działalności w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem, poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich, stwierdzonych chorób zawodowych, zatrudnionych w warunkach zagrożenia, które występują w razie przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (art.30 ust.2). Wartość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w zależności od kategorii ryzyka zawiera załącznik nr 2 do ww. rozporządzenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustala płatnikowi składek kategorię ryzyka na podstawie danych o liczbie poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem, poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich, stwierdzonych chorób zawodowych, zatrudnionych w warunkach zagrożenia (art.31 ust.3). Jeżeli Zakład nie ustali kategorii ryzyka, ze względu na brak obowiązku przekazania informacji potrzebnych do jej ustalenia, stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego więcej niż 10 osób do ubezpieczenia wynosić będzie tyle, ile stopa procentowa określona dla grupy działalności do której płatnik należy (art.33 ust. 1). Informacje potrzebne do ustalenia wysokości stopy procentowej składki (kategorię ryzyka dla płatnika składek) zostały wymienione w art.31 ust.6 i są to dane identyfikacyjne płatnika składek określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, rodzaj działalności według (...), liczbę ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego o adres płatnika składek. Powyższe informacje przekazuje płatnik składek zgłoszony w Zakładzie nieprzerwanie od 1 stycznia do 31 grudnia poprzedniego roku o co najmniej 1 dzień w styczniu danego roku. Informacje te przekazuje się w takiej samej formie, jaka obowiązuje płatnika składek w odniesieniu do dokumentów określonych przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z treścią art.31 ust.7 ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych płatnik przekazał w dniu 27 stycznia 2014 roku informacje podając numer (...) przeważającej działalności oraz liczbę ubezpieczonych - co najmniej 10. Ponieważ dla płatnika składek Zakład nie ustalił kategorii ryzyka składka na ubezpieczenie wypadkowe wynosi tyle, co stopa procentowa określona dla grupy działalności do której płatnik należy. Zatem płatnik składek miał możliwość ustalenia prawidłowej wysokości składki, bez potrzeby oczekiwania na stosowną decyzję ZUS. Okoliczność, iż prowadząca dla płatnika składek obsługę księgowo-podatkową B. K. nie zastosowała prawidłowo obowiązujących i jasnych przepisów nie ma istotnego znaczenia. B. K. jako podmiot profesjonalnie zajmujący się obsługą księgowo-podatkową płatnika składek przy zachowaniu należytej staranności powinna prawidłowo ustalić wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe i opłacać składkę w prawidłowej wysokości.

Sąd Okręgowy wskazał, iż płatnik składek posiadał kod przeważającej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (...), zatem stopa procentowa składki powinna być ustalona dla płatnika w wysokości określonej dla grupy działalności do której płatnik należy - Działalność związana ze zbieraniem, przetwarzaniem i unieszkodliwianiem odpadów, odzysk surowców 2,26%. Płatnik wskazał stopę procentową 1,93%. Płatnik nieprawidłowo ustalił stopę procentową do grupy działalności i ZUS stosownie do treści art.34 ust.3 ustalił w drodze decyzji stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł płatnik zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu za słuszne stanowiska organu rentowego o nałożeniu sankcji wynikającej z tego przepisu do stanu faktycznego niepodlegającego hipotezie bezwzględnie warunkującej jednocześnie umożliwiającej nałożenie na płatnika dodatkowej opłaty, o której mowa w tym przepisie. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że Spółka (...) z o.o. z siedzibą w Ł. nie ma obowiązku opłacania podwyższonej o 50% składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 01.04.2014 r. do 31.03.2015 r. oraz o orzeczenie o kosztach postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja płatnika składek okazała się zasadna.

Sąd Okręgowy argumentował, że zgodnie z treścią art. 31 ust. 7 ustawy wypadkowej płatnik przekazał w dniu 27 stycznia 2014 r. informacje podając numer (...) przeważającej działalności oraz liczbę ubezpieczonych - co najmniej 10. Ponieważ dla płatnika składek Zakład nie ustalił kategorii ryzyka składka na ubezpieczenie wypadkowe wynosi tyle, co stopa procentowa określona dla grupy działalności, do której płatnik należy. Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, płatnik składek miał możliwość ustalenia prawidłowej wysokości składki, bez potrzeby oczekiwania na stosowną decyzję ZUS. Zdaniem Sądu pierwszej instancji zatem nieprawidłowe ustalenie stopy procentowej do grupy działalności upoważniało ZUS do ustalenia w drodze decyzji stopy procentowej składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych.

Rację ma apelujący, że zaskarżony wyrok narusza prawo i winien ulec zmianie w kierunku przez niego postulowanym.

W myśl przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych IDz. U. 2009. 167. (...) ze zm.) jeżeli płatnik składek nie przekaże danych lub przekaże nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150 % stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę". Przepis ten stosuje się odpowiednio do płatników składek, którzy nieprawidłowo ustalili liczbę ubezpieczonych lub grupę działalności - art. 34 ust. 3 ustawy. W myśl przepisów art. 28

i 31 ustawy wypadkowej stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych ustala Zakład jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek. Wskaźnik korygujący ustala się na rok składkowy w zależności od kategorii ryzyka ustalonej dla płatnika składek. Kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości:

- 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia.

Kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się na podstawie wymienionych danych przekazanych przez płatnika składek za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe. Dane te płatnik składek przekazuje do dnia 31 stycznia danego roku za poprzedni rok kalendarzowy w informacji zawierającej w szczególności :

- 1) dane identyfikacyjne płatnika składek, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 2) rodzaj działalności według (...);
- 3) liczbę ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego;
- 4) adres płatnika składek.

Norma art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej stanowi swoistą sankcję wobec płatnika składek za podanie przez niego nieprawdziwych lub za nieprzekazanie wymaganych danych, o których stanowi przepis art. 31 ustawy wypadkowej. Podwyższenie stopy procentowej na podstawie tego przepisu możliwe jest więc wyłącznie w przypadku nieprzekazania danych, lub przekazania nieprawdziwych danych, o których mowa w art. 31 ustawy. Taka sytuacja nie ma miejsca w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy. Z zaskarżonej decyzji nie wynika, że płatnik nie przekazał danych, o których mowa w cytowanym wyżej art. 31 ustawy wypadkowej, ani też, że przekazał nieprawdziwe dane dotyczące ilości zatrudnionych osób bądź rodzaju działalności. Wskazać należy, że płatnik jedynie błędnie wskazał wysokość stopy procentowej w deklaracjach za okresy (...), OS(...) i (...). Płatnik bowiem pozostawał w przekonaniu, że po przekazaniu wszystkich prawidłowych i prawdziwych danych po stronie Zakładu istnieje obowiązek wydania decyzji dotyczącej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy od 01.04.2014 r. do 31.03.2015 r.

Apelacja skutecznie argumentuje, że w tych okolicznościach faktycznych organ rentowy nie miał podstaw prawnych do zwiększenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na podstawie przepisu art. 34 z uwagi na niespełnienie się przesłanek zawartych w tym przepisie. Ten przepis daje taką możliwość organowi rentowemu tylko wówczas, gdy płatnik składek nie przekaże w ogóle danych lub przekaże nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31. Przepis art. 31 nie wymienia jednak stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, przy podawaniu której popełniono błąd, jako podstawę do obciążenia płatnika sankcją określoną w art. 34 ustawy wypadkowej.

Interpretacja przepisu art. 34 ustawy wypadkowej przytoczona w cytowanym przez skarżącego orzecznictwie jednoznacznie potwierdza, że pomiędzy nieprawidłowym ustaleniem liczby osób zgłoszonych do ubezpieczenia społecznego a zaniżeniem stopy procentowej składki musi zachodzić związek przyczynowo-skutkowy. Ustawa z 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wiąże bowiem sankcję z art. 34 ust. 1 tylko z tak oznaczoną przyczyną zaniżenia składki na przedmiotowe ubezpieczenie, a nie z każdym przypadkiem jej nie właściwego obliczenia. Przekazywanie przez płatnika do ZUS składki w wysokości niższej od wymaganej, jeśli wynika ono z innych powodów (np. matematycznej pomyłki w wyliczeniu kwoty składki, niewłaściwego przeimportowania danych do programu komputerowego) nie wyczerpuje hipotezy normy art. 34 ust. 3 w związku z ust. 1 i nie implikuje skutku objętego jej dyspozycją (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia

27 czerwca 2013 L, III AUa 320/13, LEX nr 1339382, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 19 września 2013 r., III AUa 109/13).

Podkreślić należy, że płatnik wskazał prawdziwą liczbę osób zgłoszonych do ubezpieczenia zaś tylko świadome wskazanie nieprawdziwej liczby osób zgłoszonych do ubezpieczenia wyczerpuje hipotezę art. 34 ust. 1 zatem nie implikuje skutku objętego jej dyspozycją.

Trafnie apelujący argumentuje, że rygorystyczna sankcja zawarta w art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy nie może być stosowana w sytuacjach, gdy płatnikowi składek nie można zarzucić nierzetelności, a przyczyna opłacenia składki w zaniżonej wysokości jest spowodowana nieświadomym działaniem, np. błędem rachunkowym czy pisarskim, bądź błędnym zinterpretowaniem przepisu. Bezsparnie uznać zatem należało, że jeżeli płatnik nie przedstawił organowi żadnych nieprawdziwych danych, które mogłyby wpłynąć na wysokość stopy procentowej składki, a jedynie błędnie oznaczył stopę tej składki, a wartość procentowa składki nie stanowi danych w rozumieniu art. 34 ust. 1 w związku z art. 31 ustawy wypadkowej, zatem to wadliwe oznaczenie nie może spowodować uznania zawinionego zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Organ rentowy zatem nie był uprawniony do ustalenia dla płatnika stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe wyższej o 50 %. Błędnie określona stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe za kwiecień, maj i czerwiec 2014 r. nie wynikała więc z błędnych danych przekazanych przez płatnika składek co do elementów, od których zależy wysokość tej stopy.

Płatnik poprawnie ustalił liczbę ubezpieczonych i prawidłowo wskazał rodzaj przeważającej działalności gospodarczej wg (...). Z tych przyczyn nie zachodzi związek przyczynowo-skutkowy skutkujący zastosowaniem sankcji z art. 34 ustawy wypadkowej. Nie jest dopuszczalne ustalenie podwyższonej stopy procentowej w innych wypadkach ani w drodze jakiegokolwiek analogii. Przekazywanie przez płatnika składki niższej od wymaganej, jeżeli to wynika z innych powodów niż nieprawidłowe ustalenie liczby osób zgłoszonych do ubezpieczenia nie wyczerpuje normy art. 34 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy wypadkowej. Ponieważ przepis art. 34 ustawy wypadkowej ma charakter sankcyjny, może być stosowany tylko w opisanych w nim sytuacjach (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 r. sygn. I UK 358/11).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w oparciu o przepis art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego orzekając jak w sentencji.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do reguły opisanej w art. 98 § 1 k.p.c., statuującej zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania.

Przewodnicząca: Sędziowie: